

РЕШЕНИЕ

№ 5186

гр. София, 07.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6298** по описа за **2020** година докладвано от съдия Любка Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, срещу решение № 75534 от 23.04.2020 г. по НАХД № 14500/2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 38-74/13.08.2019 г., издадено от председателя на ДАНС, с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ на основание чл. 116, ал. 1, т. 2 от Закона за мерките срещу изпирането на пари /ЗМИП/ в размер на 2000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 54, ал. 7, във вр. с чл. 53, ал. 1 и чл. 11, ал. 1, т. 1 от ЗМИП. Твърди се, че решението е незаконосъобразно и необосновано.

В съдебно заседание, касаторът се представлява от юрк. Х., която поддържа жалбата и моли съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и потвърди НП. Представа писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Ответникът, представляван от адв. В., взема становище за неоснователност на касационната жалба. Подробни съображения излага в писмен отговор от 08.07.2020 г. Моли решението на СРС да бъде потвърдено. Претендира разноски по представен

списък.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение № 75534 от 23.04.2020 г. по НАХД № 14500/2019 г., СРС е отменил НП № 38-74/13.08.2019 г., издадено от председателя на ДАНС, с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ на основание чл. 116, ал. 1, т. 2 от ЗМИП в размер на 2000 /две хиляди/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при издаването на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения, като е изложил съобразени с доказателствения материал правни изводи, че е налице нарушение на чл. 42, т. 3 и т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Тези изводи са правилни и изцяло се споделят от касационната инстанция.

Правилно районният съд е обосновал извод, че в настоящия случай не се очертава по необходимия и категоричен начин предмета на доказване в производството, което не позволява на съда и страните да формират категорични изводи от фактическа и правна страна и ограничава правото на защита на наказаното лице. Изпълнителното деяние на нарушението, както и датата на извършването му са описани неточно. Както подробно е описано в обжалваното решение, видно от обстоятелствената част на НП, в него е посочена като нарушена разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от ЗМИП, във връзка с чл. 54, ал. 7, във вр. с чл. 53, ал. 1 от ЗМИП. Съобразно чл. 11, ал. 1 от ЗМИП, лицата по чл. 4 прилагат мерките за комплексна проверка на клиента при установяване на делови взаимоотношения, в т. ч. при откриване на сметка, когато с откриването на сметката се установяват делови взаимоотношения. Правилно е посочено в решението, че задължението от цитираната норма се съдържа и в отменения ЗМИП. Но в случая, задължението за лицата по чл. 4 да прилагат мерките за комплексна проверка на клиента, възниква в момента на установяване на делови взаимоотношения. При наличието на данни за издадена фактура към 23.12.2015 г. и посочването в НП на периоди от 01.01.2015 г. до 28.12.2018 г. и издаване на фактури през 2015 г. и 2017 г., то посочването на дата 28.12.2018 г., води до неяснота относно определянето датата на извършване на административното нарушение, а оттам и приложимият материален закон. Изпълнителното деяние на нарушението е описано непълно относно време на извършването му. Съответно е налице нарушаване във формата на АУАН и НП – липса на задължителни елементи за конкретизиране на процесното нарушение, което винаги съставлява съществено процесуално нарушение, водещо до нарушаване правото на защита на нарушителя. Не се очертава по необходимия и категоричен начин предмета на доказване в производството, което не позволява на съда и страните да формират категорични изводи от фактическа и правна страна и ограничава правото на защита на наказаното лице. Разпоредбите чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са императивни и

гарантират правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността съда да провери относимостта на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението към приведената в действие санкционна норма. Неспазването им води до порок от категорията на съществените, който във всички случаи е предпоставка за отмяна на НП.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора съдът намира за основателно направеното искане от ответника за присъждане на сторените по делото разноски. Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г.) в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. От страна на ответника е представен договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че са заплатени в брой 150 лв. Възражението на пълномощника на касатора за прекомерност на адвокатското възнаграждение в това производство е неоснователно по аргумент от нормата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 / 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 75534 от 23.04.2020 г. по НАХД № 14500/2019 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Държавна агенция „Национална сигурност“, [населено място], [улица], да заплати на [фирма], ЕИК [ЕИК], [населено място],[жк], [улица] направените по делото разноски в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.